Jindra

Román z českého života od J. Kliepery.

"Máte úplnou pravdu, pane Jahodo," odpověděl s úsměvem Ostrovín. "Je tím vinno jednostranné vychování naše. "I já jsem ani ještě před pěti lety nesmýšlel, tak jak nyní. Poslední léta jsem však žil dlouho v cizině a pak jsem pilněji pracoval a přesvědčil se tudíž o jiném."

Hrabě Ostrovín byl dobrého rozmaru a rozhovořil se šíře. Pomalu již se skláněl krátký zimní den ku konci, a naše společnost teprv od stolu se zdvihala.

"Měla byste mne, slečno," podotkl hrabě, přistoupiv k Jindře, "na důkaz spokojenosti své s chováním mým přece nějak odměniti."

"Hleďme, jaký je pan hrabě Ostrovín sobík!" smála se veselá dívka. "Avšak počkejte, abyste neřekl, že my ženy neoceňujeme již vašich zápasův i obětí, jako naše předchůdkyně za starých časův, vyplním vám žádost vaši," a přistoupivši rychle do kouta večeřadla ke skupině květin, jež tam od počátku zimy na stupňovitém malém lešení stály, utrhla se stromku vavřínového, tam se nalézajícího, dvě letorosti, a odskočivši opět ke zdi, u níž malý stolek stál, na němž obyčejně býval i košíček s pletením paní Michálkové, utrhla rychle s klubka kus niti a obratně svázavši obě letorosti u vínek, podávala jej s šelmovským úsměvem hraběti, pronášejíc v komickém pathosu: "Zde vezměte, statečný vítězi, odměnu svou a chovejte ji povždy u vážnosti nejvyšší, jakož i činy svými budoucími se přičiňte, abyste i budoucně takovýchto odměn hodným se stal!" Co hrabě se smíchem před Jindrou se sklonil na koleno, stavěla mu ona vínek vavřínový na hlavu.

"Kdybyste věděl, pane hrabě," pravila s dětinskou radostí, tleskajíc rukama, "jak pěkně vám ten vavřín sluší! Prosím, jen se podívejte sem do zrcadla. Není-li pravda, pane Lípo, že vypadá pan hrabě jako triumfátor?" obrátila se najednou k Lípovi.

Ten neodvětil k otázce její ničeho, a jenom tichý, avšak zvláštní pohled jeho spočinul opět dlouho na Jindře. Hrabě sňal si vesele vavřín s hlavy a podržel jej v ruce, uchopil Jindru za ruku a pravil: "A teď, slečno, s Bohem! Za váš vavřín zůstávám prozatím dlužníkem. Zároveň se těším, že shledám se s vámi v plesu." S úklonou bral se od Jindry.

Jindra cítila při posledních slovech silnější stisknutí ruky své od hraběte, jehož ohnivý zrak na ni vřele spočinul. Nevěděla ani sama, proč se zapýřila a neodvětila mladému šlechtici ničeho. V tom okamžení pomizela jí najednou její předešlá dobrá nálada, a ona, ačkoli na hraběte právě se nezahněvala, přece k němu pocítila současně úplnou chladnost.

Pan Jarýn s paní i starý Jahoda vyprovázeli hraběte až ke kočáru; i Jindra vešla do předsíně, avšak vrátila se opět brzy do pokoje. Vstupujíc do komnaty, zastihla tam jediného Lípu, který stál u skupení květin a byl sehnut nad stromkem vavřínovým. Slyše někoho vcházeti, vztyčil rychle hlavu a pak se obrátil. Oči jeho setkaly se s Jindřinými. Lehká červeň polila líce obou, a na rozpacích sklopil tentokráte Lípa oči své před Jindrou, povznášeje k rukám svým maličkou letorůstku vavřínovou.

"Ale, pane Lípo, vy zlý člověče, proč zbavujete můj milý vavřín jeho nejkrásnějších listův?" pronesla s výčitkou Jindra, přikročivši k stromu a ohledávajíc jej.

"Vždyť je to malý letorost, má jen pět lístků!" namítal s podivným úsměvem Lípa.

"A právě mladý, z něhož mohla za krátký čas tak pěkná větvička vzrůsti," vyčítala dále Jindra.

"Ovšem již byste, sama ji utrhnouc, mohla pak opět splésti u věnce panu hraběti, není-li pravda, slečno?" ozval se, trpce se směje Lípa.

"Vy jste přece zarytý a nenapravitelný protivník hraběte!" zvolala Jindra.

Lípa však, pohlédl ještě na Jindru a bral se s úklonou ze dveří.

Jindra kynouc mu mechanicky svou hlavou, hleděla s podivením za ním, až zavřel za sebou dvéře. Ještě chvíli tak setrvala, v tom zazněly venku rolničky odjíždějících saní hraběcích. Při zvuku jejich mladé děvče se vzchopilo, běželo ke dveřím, jež rychle otevřelo a vyběhlo na chodbu. Na konci jejím vcházel Lípa právě do dveří, vedoucích do jeho pokoje a do pokojů hochů Jarýnových.

"Pane Lípo," volala Jindra rychle za ním, "smím i dnes vás žádati za hodinu vyučování?"

Lípa spěšně se obrátil, a hlas jeho zazněl jasně a přívětivě: "Ovšem, kdy vám libo."

"Tedy asi za hodinu?" tázala se Jindra.

"Ano!"

XVI.

Přibližil se den plesu v N. As o páté hodině odpolední nalézáme rodinu Jarýnovu u svačiny; tentokráte zkrátka se odbyla, poněvadž dámám nastávala veliká úloha strojiti se do plesu. Právě vstávaly jak Jindra tak i matka její od stolu, když vstoupila do pokoje Katynka, nesouc v rukou nevelikou kulatou krabici. Přistoupila k Jindře a podávajíc ji, pravila: "Přijel jízdní posel z Ostrova. Pan hrabě se uctivě poroučí a posílá zde slečně tuto škatuli."

Jindra se uchopila zvědavě krabice a za pomoci Katynčiny brzo bylo víko odstraněno. V krabici opatrně rozložená byla krásná, vonná kytice z nejvzácnějších čerstvých květin. Jindra ji, překvapením zaruměněná, vyňala a tu teprv viděla, že kytice vězí ještě v kovovém držátku na řetízku, jenž končil zapínadlem, kterým ji možno bylo k pasu připevniti. Držadlo bylo z ryzího zlata, překrásné práce a posázené hojně drahokamy. Cena jeho zajisté byla veliká, a dar hraběte nejen vhodný, nýbrž i nad míru skvostný.

Jindra, vidouc nyní celou zásilku, náhle se zamyslila, a její zraky, sklonivše se nad škatulí, v níž dříve kytice ukryta byla, jež právě kolovala z rukou do rukou, shlédly na dně krabice teprv nyní malý lístek, jejž rychle vzala a četla: "Velectěná slečno! — Onehdy jste mi dala vínek vavřínový, chtěje aspoň částečně splatiti dluh svůj, osmělují se vám k dnešnímu plesu v náhradu odeslati přiloženou kytici. Odpusťte, nebude-li úplně po vkusu vašem a přijměte aspoň mou dobrou vůli za věk. S veškerou úctou — Ostrovín." — Její oči chvíli po přečtení spočívaly na lístku, a potom podala jej matce. Paní Jarýnová jej přečetla a prohlédši ještě jednou kytici, podávala ji pánům a pravila: "Skutečně hraběcí to dar; svědčí o vybraném vkusu i jemnocitu dárcově. Ostrovín je dokonalý kavalír."

"Matinko — smím jej přijmouti?" tázala se nesmělе Jindra matky, hledíc k ní nerozhodně.

"Nejen že smíš, ty jej od hraběte přijmouti musíš; byloť by urážkou pro něho, abys zamítla dar tak jemnocitně ti podávaný," podotkla paní Jarýnová určitě.

Zraky Jindřiny obrátily se k otci, který právě ohledav kytici, byl ji podal panu Jahodovi a pak pravil: "Ovšem urazila bys jej, kytici nepřijmouc; nech si ji tedy. Však mu za ni nezůstaneme dlužníky."

"Jak se vám líbí?" ozval se nyní pan Jahoda, podav kytici Lípovi.

Ten dlouho k ní vonělo a pak pravil: "Jak ji ceníte, pane Jahodo?"

"I s držátkem stála zajisté nejméně tři sta," pronesl pan Jahoda. "Budeš míti, Jindroušku, ze všech dnešních spolutanečnic zajisté nejkrásnější a nejskvostnější kytici."

"Hraběcí to dar," dodal nyní významně Lípa, podávaje kytici opět Jindře; ta ji od něho vzala, ani na něho nepohlédnouc, a v tváři její nezářilo již ono potěšení, jaké obrážělo se v ní při otevření krabice. Ruce její složily kytici mechanicky a dosti nedbale do krabice, a pravila pak ke Katynce: "Dones to nahoru!"

"V kolik hodin pojedeme, milostpaní?" tázal se Lípa, vstávaje od stolu.

"Asi v půl sedmé, statečný náš rytíři, do té doby buďte pohotově," odvětila rozmarné paní Jarýnová.

Lípa s mírnou úklonou opouštěl komnatu.

Za Lípou šel ihned pan Jahoda, oznámiv Jindře, že se na ni přijde podívat, až bude přistrojena.

Brzo odešla i Jindra, která již měla čas strojiti se. Sotva že se ocitla na chodbě z pokoje venku, hluboce si vzdychla, a v očích jejích zaleskly se slzy: "Ó, kdybych raději mohla zůstati doma!" šeptali rtové její, když kráčela po schodech ke svému pokoji.

Ve večeřadle zbyli zatím pan Jarýn s paní Jarýnovou samotni.

"Emilie," začal pan Jarýn, "měj na Jindru a na hraběte dnes bedlivé oko! Nerad bych, aby o naší Jindře mnoho se mluvilo."

"Ach, proč pak?" divila se paní Jarýnová, pohlížejíc s nelíčeným podivením k manželu.

"Ponévadž chování hraběte k našemu děvčeti počíná býti nápadné."

"Ale jdi, jdi, bláhový!" namítala s úsměvem paní Jarýnová.

"Pravím ti ještě jednou, buď bedliva — nechci míti zamilovaných pletek mezi nimi. Jindra nesmí nikdy býti hříčkou hraběte," pronesl určitě a přísně pan Jarýn.

"Ale kam pak hned myslíš, milý muži? Vždyť po všem tom nevidím ani stopy ještě!" chlácholila domácí paní.

"Až bude již stopa — pak bude již pozdě. Dnešní dar hraběte se mi nelíbí, jeť i na hraběte jako pouhá zdvořilůstka příliš skvostný. — Sama Jindra otázkou svou k tobě, má-li dar přijmouti, uznala, že jest jí nápadný a neobyčejný; důkaz to, že to přičítá zvláštní nějaké pohnutce hraběte. — Emilie, střež mi Jindru jako oko v hlavě; jeť naše jediná!" pravil pohnutě pan Jarýn, vstávaje, a přivinul laskavě choť svou k sobě.

"Buď bez starosti, drahý muži, vždyť na ni hledím zraky matčinými — a pak jest Jindra sama rozumné i hodné dítě!"

Pan Jarýn doprovodil choť svou k pokoji jejímu, kde se měla strojiti, a kde Katynka již na ni čekala.

Když Jarýnovy, totiž paní a Jindra, provázeny jsouce Lípou, se dostavily večer do plesu, byla již zábava započala, a končil se první tanec. Přijetí, jakého se tu dámám Jarýnovým dostalo, mohlo uspokojiti i nejmarnivější deery Eviny. Svědčiloť o veliké vážnosti, jaké rodina páně Jarýnova v N. požívala. Co je skoro celý výbor u vchodu vítati, a pak, jakmile vstoupily do sálu, za nastalé přestávky v tanci veškeré vážnější paní n . . ské kolem paní Jarýnové se shrnuly, ji k nejlepšímu místu doprovázejíce, skupila se kolem Jindry některá známá děvčata a pak všechen květ mladé mužské společnosti n . . ské.

Jindra chtěj nechtěj podrobila se bezděky nejbedlivějšímu pozorování se strany dam i pánův. — Avšak nebylo rozhodnuto v její neprospěch; zaskvívalaf se i dnes, jako vždy, neodolatelným půvabem své bohaté krásy. Bylaf oděna v lehounký bálový šat světležluté barvy, který tmavé pleti její a havraním kadeřím nad míru dobře slušel, zvyšuje ještě jiskrný lesk temného oka jejího, jež sálalo démantovým bleskem. Postava její, tak ladně vyvinutá, se zdála v štíhlém vzrůstu svém jen se vznášeti, pohybujíc se stále v nejmalebnějších pohybech, a vábila pozorovatele vděky svými ještě dříve, než mohl viděti krásnou hlavu a duchaplnou tvář. A což teprv když některý z obklopujících ji pánů na chvíli pozornost její k sobě upoutal, že se k němu mladé děvče obrátilo, a on zřeti mohl i na skvoucí se šíji z blízka, pod níž v tak vábném oddechu luzně zdvihala se plná, cudně zakrytá ňadra, svými vlnkami kolébající se zatknutou červenou plnou růží, aneb když po slovech některého z pánů zraky její chvíli na něm spočinuly, a na tváři i bradě její bůžek šelmovství v nevelkých důlcích jako v růžovém lůžku svém s veselým úsměvem se rozlaškoval i na čerstvé rty její vystoupil, a se rtův obradou běloskvoucích perel líbé slovo v odpověď splynulo: tu rozplamenovala teprv přítomné rytíře k zoufalému boji i zápasu o přízeň, vrhajíc v ně jediným laskavým pohledem a přívětivým slovem současně závist, štěstí i lásku.

A tak se opět dnes všichni kolem ní shrnuli, zasypávajíce ji zdvořilými frasemi a zápasíce o tanec neb jeho přípověď. Avšak první dvě čtverylky byla Jindra již, jak pánům hlasem upřímné lítosti vyprávěla, zadala a o pozdějších nevěděla, bude-li je moci tančiti, poněvadž si nebyla jista, že se tak dlouho v plese pozdrží. Bylo tedy pánům n . . ským spokojiti se s tanci do kola, a poněvadž právě počínal valčík, ocitla se Jindra ihned v kole.

Právě odpočívala po několika tancích u paní Jarýnové, kteráž si vyvolila k sedění místo velmi příhodné, s něhož celou síň taneční přehlédnouti mohla, an do sálu vstoupil hrabě Ostrovín. Jediným pohledem přehlédl místnost, a již mihly zraky jeho Jarýnovy. Bez meškání kráčel k nim. Pozdraviv obě dámy, zabral se do krátkého rozhovoru s paní Jarýnovou, a pak, když Jindra, která byla mezi tím opět tančila, právě nyní v tanci přestala, teprv počal se baviti s ní.

Jindra, když k ní hrabě přistoupil, sedělą na pohovce a pozvánějíc kytici, sála z ní plnou chutí vůni a oddech.

"Kdybych byl věděl, že zde ráčíte již býti, byl bych se dostavil dříve," pravil s vřelým pohledem k mladému děvčeti dvorný kavalír, se zalíbením hledě na její okouzlující zjev.

"Však jste, pane hrabě, dosud ničeho nezameškal, jakkoliv se vám upřímně vyznám, že mi nepřítomnost vaše působila poněkud nepokoj," odvětila s úsměvem čtyrnáctiletá dívka.

"Skutečně, drahá slečno?" podivil se hrabě, ale vřelejším tónem, než by byl jindy odpověděl k podobným slovům, byť i dámou proneseným.

"Ano, a to sice za tou příčinou, poněvadž jsem ustavičně střehla zraky svými vchod, bych vás nepropásla a nezapomněla vám poděkovati za dar, který jste mi poslal. Přijměte zaň mé srdečné díky, ale spolu vyznati se vám musím, že jste mne velikou jeho cenou přivedli u nemalé rozpaky, ba že jsem váhala jej podržeti."

"Ah, slečno, to byste mi byla přece neučinila, abyste mi byla maličkost tu vrátila? Byla byste mne tím velice urazila. Jeť to nepatrný a vás sotva důstojný dárek, který, abyste přijala na důkaz neobmezené úcty a vážnosti mé k vám, vás snažně prosím. Ostatně žádám, abyste více ani slůvka o něm neztrácela."

"Nuže, buďsi, budu vaši dlužnicí," dodávala Jindra.

"Jak dobře mítt tak svědomitou a krásnou i roztomilou dlužnici!" pronášel dvorně hrabě, líbaje Jindře ruku. — "Byla by vám snad, slečno, příjemná procházka v kole?" tázal se hrabě na to.

"Třeba," svolovala Jindra, zavěšujíc se v jeho rámě.

Od té chvíle, co hrabě Ostrovín vstoupil do síně a ihned k Jarýnovým se připojil, stali se s hraběte předmětem neustálého pozorování všech ostatních účastníkův plesu. Starší dámy, sedící z větší části na pohovkách ke zdi přistavených, sledovaly s úzkostlivou takřka bystrostí Jindru a hraběte, a neušel jim zajisté ani jeden pohyb a ani jedno zatváření buďsi hraběte či Jindřino. I mladé tanečnice, pokud jim čas zbýval, střehly obou pilně; a závistivě konečně pohlíželi pánové k hraběti, kterýž, dvoře se Jindře, přístup jim k ní zabraňoval. Ještě se nevědělo, jak vykládati se má dvorná pozornost mladého hraběte k spanilé deeruške bohatého statkáře, avšak již počaly klíčiti tu i tam, zvláště u starostlivých pozorovatelek, obavy, naděje a předzvídání, jež poskytovaly perspektivy velmi zajímavé, ba romantické, a brzo šťastné, brzo opět truchlivé, ba tragicky smutně končily, a zabraňovala jedině vážnost a pak i ostýchavost před paní Jarýnovou přímému a hlasitému pronášení a vyměňování těchto různých mínění a myšlenek.

Hudba konečně dala znamení krátkou předehrou k čtverylce. — Tance právě počal, ana do síně vstoupila mladá, statná dáma po boku vyššího jezdeckého důstojníka. Byla dosti spanilá a zjevení její vyvolalo živé hnutí mezi všemi přítomnými. Důstojník ji provázející byl již pokročilejších v letech. Jeden ze švarnějších výborů je do dvorany uvádějících vedl dámu ihned do řady tanečníkův.

Jindra upozornila hraběte na nové příchozí a Ostrovín sotva že je shlédl, zvolal překvapen:

"Ah, toť baronka Lerményiová se svým chotěm podplukovníkem!"

"Vy znáte tuto spanilou dámu?" pronesla udiveně Jindra.

"Velmi dobře, ještě z Vídně, kde jsem loni s ní býval často ve společnostech. Teď teprve si vzpomínám, že jsem onehdy v Praze slyšel, že manžel její k zdejší posádce byl přeložen za velitele. Baronka je duchaplná dáma a miluje nárožívě společnost."

"Této okolnosti nejspíš děkuje výbor za její přítomnost zde," podotkla Jindra s úsměvem.

"Možná," dodal Ostrovín.

Túra míjela za túrou Jindře velmi rychle, bavilť ji hrabě celou chutí, a mladý Ostrovín, chtěl-li, byl dobrým společníkem. Po tanci procházel se s ní ještě chvíli a pak, vyžádav si od ní prozatím odpuštění, dovedl ji k paní Jarýnové a pospíšil teprv pozdravit podplukovníkovou. Ta jej patrně přivítala s radostným překvapením a za chvíli bavila se s ním již živě. Bylo viděti z nenuceného chování hraběte k baronce a choti jejímu, že jsou dobří známí. I za nastalého později valčíku hrabě od baronky ani neustupoval; tančilať málo a více se jen s Ostrovínem bavila.

Jakmile hrabě opustil Jindru, obletovali ji opět houfně švihácí s . . ští. Oddala se bezstarostně tanci i zábavě a oplývala trefnými otázkami i odpověďmi, tak že měli dvorní švihácí mnohdy pernou práci, aby v hovoru s duchaplným děvčetem nijak si nezadali.

Po valčíku rozvířil se děsný kvapík sálem. Tu dostavil se i hrabě Ostrovín opět k Jindře a tančil s ní chvíli; brzo však opět vrátil se k baronce, která netančila, a ihned zabrala se s ním do hlubšího rozhovoru.

(Pokračování.)

ZMĚNA NA UVÍTANOU.

Stoupá-li kouř z kominu na střeše farmy v době, kdy se muži vracejí z polní práce, je to pro ně znamením dobré večeře a pohodlného domova. Znamená to však i spokojenou a unavenou ženu, která těžce pracuje nad vytopenou plotnou.

Ženu svou toho ušetříte, koupíte-li jí New Perfection olejová kamna na vaření.

New Perfection kamna udrží kuchyni o několik stupňů chladnější než kterákoli kamna jiná, ve kterých topíte buď uhlím anebo dřívím. Ušetří vám na čase, práci a uhlí. Netřeba štípati dříví, nositi uhlí, vyhrabávati popel a odklízeti saze. Vaření na New Perfection kamnech je vůbec nejlepším prostředkem, jaký lze vám najíti.

New Perfection Oil Cook-stove

Jsou s jedním anebo 2 a 3 hořáky a dlouhými, modře emailovanými komínky. Velmi vzhledná. Dvou a tříhořáková kamna nemusí býti bez svršku, jenž je zařízen na zavěšování nářadí, utěrátů atd.

Prodávají se všude anebo si pište o popisný cirkulář nejbližší jednatelské.

STANDARD OIL COMPANY, (Inkorporováno).

Po zkoušce.

"Nikdy nechválím věc, pokud se o dobrých vlastnostech těžce nám nepřesvědčím," psal nám p. Ondřej P. Furman, Struthers, O. "Nyní však musím oznámiti jiným o dobré věci, která zasluhuje nejlepšího doporučení. Když naše dítko bylo téměř na pokraji hrobu, souženo jsouc letní nemocí, byl to Severův Lék proti průjmu, který jej zachoval při životě a vrátil mu zdraví." Možno se vždy na ten lék spolehnouti, když dostaví se střevní nesnáze, průjem, kolika, červenka a letní nemoc. Na prodej v lékárnách. Cena 25 a 50 centů. Přesvědčte se, aby na obalu bylo jméno vyrabitelů W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích

z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta lihu a proto jest všeobecně chtěné a odporučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je! 4r

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 1308 Farnam ulice.

Právě importovaná piva na čepu. PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hoheau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Pilsner získalo rozsáhlou reputaci.

Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaze. 4Dtf

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.

prodává ve velkém

železnou, vyvážené a lakované plechové nádobí. — Chovný plech, šalamý plech a kovové zboží. — Ostatní drát, hřebíky, nástrojné zboží, bicykly, stůl ní choutě, nábojo a sportovní zboží velkého druhu.

9th and Harney Streets Omaha, Neb.